

„Zdaj te imam, in ne pustim te poprej, dokler mi ne plačaš dolga, ker ženo imaš bogato in noben izgovor več ne velja.“

Krajinec se nasmehlja in ga imenuje starega bedaka.

„Ne ustavlja se, marveč plačaj, kar si dolžen, če ne te pri tej priči ustrelim.“

„Kakor to storiš, urno prejmeš belo dvajsetico.“

V starcovem sercu začne krí vreti, zgrabi dolžnika z levico, z desnico pa privleče izpod razterganega plajša samokres, ga pritisne na dolžnikove persi, in pred ko se zave, sproži, da nesrečni dolžnik pade na tla. Ubijavca zgrabijo, ga terajo pred sodnika, ki ga velí v ječo odpeljati; slednjič pa ga obsodijo na vislice.

Mertva beseda pravice obsodila je slepca v smert; pa kje so sodniki, ki bi umeli natanko pretresti vzroke, ki so prisilili nedolžnega starca k takošnemu strašnem delu?

Čez nekoliko časa zvé Mirkov stric, da se njegov dolžnik z bogatim dekletom ženi. Vnovič se ponoví v njem vesela nada, da ga bo zdaj osrečeni seljak z dolžno dvajsetico osrečil. — Spet ga obiše, pa nesrečnež zaprè pred njim vrata, in ga zmerja starega bedaka, ki ga tolikokrat zavoljo same dvajsetice vznemiruje. Revni stariček se odpravi sicer za nekoliko časa, al dnarja vendar nikakor pozabiti ne more; sledí toraj dolžniku, ter neprestano prosi:

„Daj mi dvajsetico, poverni kar si dolžan; ne grem popred proč, dokler mi starega dolga ne poplačaš.“

Terdi dolžnik pa se mu le hinavsko posmehuje in ga ošabno od sebe suje.

Ozir po svetu.

Rastlinojédi ali vegetariani.

Pod imenom „Vegetariani“, to je, rastlinojédi se je leta 1847 na Angležkem in v severni Ameriki osnovala družba, ktera si na vso moč kjer koli more, prizadeva, vse mesene jedí zatreti in samo jedila iz rastlinstva upeljati. Bog obvari, da bi pri teh ljudéh, ki so v tej družbi, kterikrat kakošno mesovje prišlo na mizo! — le sočivje, zelenjad in kar sicer spada v rastlinske jedí: krompir, repa, močnate reči itd. je njih kuha. Družba ta, ktero je na Angležkem osnoval James Simpson, v Ameriki pa Silvester Graham, šteje že mnogo deležnikov in več časnikov, ki se le za rastlinojedstvo poganjajo; tudi več bukev te baže je že prišlo na dan. Naj imenitniše in naj-novejše bukve iz angležkega v nemški jezik prestavljene se imenujejo „Die Ernährung des Menschen.“ Eine gekrönte Preisschrift, — in pa „Der Vegetarianer auf allen Punkten bewaffnet.“

Na 9. strani teh bukev se bere sledeče: „Mi to mislimo, da žito in sadovi so najnaravniši in najbolji živež človeški; ta živež je bil človeku izperva določen in izperva je gotovo tudi le od teh reči živel. Le če se od rastlinstva živí, telesne in dušne lastnosti njegove največjo moč dosežejo.“ Da je res tako, si pisatelj prizadeva iz fiziologije, kemije, patologije, zgodovine in s sto drugimi dokazi spričati. „Slast, ki si zbera le jedí, ktere se okusu priležejo, in ktera nima ne oči, da bi vidila, ne ušes, da bi slišala, nima pri rastlinojedih nobene veljave več. Stara navada je ž njimi konec vzela; pokopali so jo na vekomaj!“ —

Če tudi ta družba kakor več drugih prenapete reči terdi, ker kakor za korist rastlinskih jedí se morejo tudi za korist mesenih veljavne priče naštetí, je vendar tudi gotovo, da smo se veliko preveč mesovja privadili in da človeštvo oslabuje zlo za tega voljo, ker svojo moč le v mesovji in vinu iše. Če bi več rastlinskih jedí povžili in več vode popili, gotovo bi zdraviši in močnejši bili. Vseh tistih bolezin, ktere pri nekterih izvirajo, kakor pravijo, od „pregoste“ in „černe“ kervi, bi bilo kmali konec ali saj na pol manj.

Kratkočasnica.

Starinarček.

Mlad človek, kteri je na svetu sicer že marsikaj vidil, pa še malo skusil, pride k neki dražbi (licitirengi). Tù kupi premeden starinar star voz, ga pelje domú in ga razbije. Kar je bilo lesa še za rabo, ga porabi; kar je bilo pa železja na njem, ga prodá kovaču s precejšnim dobičkom.

„Hoj te!“ — si misli mladi človek — starinarji bogatí, da je kaj. Zakaj bi jez ne vlovil kakega goldinarčka?“

O prvi dražbi pride s polno mošnjo svojega rajncega očeta. Kupi staro kljuse in ga pelje vesel domú. Na poti ga sreča njegov sosed in ga praša: „Čemu ti bo ta para?“

„Za starino sem jo kupil“ — mu odgovorí „in da bo kaj dobička, jo bom zaklal in stare podkove gotovo drago prodal.“

Malavašič.

Z Bogom!

Radovičevo slovó od Želeta!

Tù je trata,
Kjer košata
Lipa senčnata stoji;
Tù steza gre,
Doli za te,
Gori za me pot derži.

Bratec, duša!
Tak me pušaš
Ti, ki sva le eno b'la.
Ur sladkosti
In britkosti,
Kaj sva vžila skup oba!

Ur prezlatih
Kot pri svatih
Si še spomniti ne smem;
Bog se smili!
V taki sili
Kaj čem reva? — sam ne vem.

Bratec z Bogom!
Zadnjič z Bogom!
Oh Adio! — Men' gorje!
Solze tvoje
Serce moje
V silni žalosti topé.

Joka truden
Skup se zgrudim —
Strašen je ločitve glas!
Kar na sveti
Bo živeti
Pomnil bom ga večni čas.

Kljuje, kljuje,
In še huje
Žalost me kljuvala bo;
Sem nje tnaló,
In me kmalo
Stolkla v černo bo zemljó.

Če bi morje,
Brezni, gorje
Delali med naj' mejo, —
Oh ljubezni
Morje, brezni
Najne več ne razderó.

Zlata zarja
Naj pozdravlja
Z naših starih te gorá;
So zavite,
Nama skrite, —
Slab pomen je za obá!

Vetri boste
Namest pošte
Tjè, kjer serček moj živí,
Da poveste,
Kakor zveste,
Da terpim, al me že ni.

Naj so ptice
Poročnice,
Kot so tužnim nekdaž b'lé;
Saj veselo
Se bo zdelo,
Če katero zažgolé.

Ljubi z Bogom!
Zadnjič z Bogom!
Zdaj odideš, oh prejoj!
Solze lijem,
„Z Bogom!“ vpijem,
Ti odhajaš, večno moj!

Požencan.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Celovca. Poslopje za izdelovanje cigar je že do-delano, in ko bo vse potrebno orodje postavljeno, bodo začeli delavke zapisovati, kterih bo blizo 1000 treba. Upravnik fabrike je že v Celovcu, ostali uredniki so imenovani in v sredi prihodnjega mesca bodo začeli delati.

Iz Beršeca v primorski Istri 18. sept. — Govorili so večkrat to leto slovenski in nemški časopisi od veliko dežja in strašnih povodinj v mnogih avstrijskih deželah; nas pa nasproti je letos taka suša stiskala in še stiska, da nam ni samo v kapnicah že davno vode pomanjkalo, temuč tudi velika lokva (luža) se nam bode kmalo posušila, ako

se nas Bog ne usmili; ljudje so prisiljeni že več mescov perilo v morji prati, ker nikjer več ni druge vode. Neki prijatelj, ki je v sredi preteklega mesca popotoval po Istri, pripoveduje, da je v več krajih za škaf vode, napojiti konjiča, mogel šestico dati in po pedi visok prah gaziti okoli Pole in Vodinjana. Po Rovinjščini, Poreščini itd. so bili ljudje, posebno siromaki, v taki zadregi zavolj vode, da je žalostno slišati; ta mesec je pa le sèm ter tjà nekterikrat pohleven dež žejno zemljo ohladil in oživil. Ni čuda tedaj, da so naši poljski pridelki letos vsi le pičlo srednji, pa se tolažimo s tem, da žito na Reci ni drago, kamor ga polne barke dan na dan memo naše male deželice, ki ne dela ne cene ne draginje, od vseh krajev po sinjem morji našajo. — Oljke, čeravno so lepo cvetele, ne bojo dosti olja dale, ker hud vihar jih je otrešel in le malokterim jagodam prizanesel. — 15. t. m. se je pri nas tergatba začela. Al tudi vinska terta se nam je letos slabo obnesla; namesto veselega petja smo čuli le žalostni glas, da je več kakor polovico manj grojzdja kakor lani. Staro vino pa se je zbirilo (pokvarilo) več kmetom, ki so ga hotli za prihodnje leto prihraniti. Kamorkoli se tedaj obermemo, ni dosti veselja. — 10. t. m. so naš verli rodoljub, milostljivi porečki škof, gosp. dr. Dobrila, v naši sosesčini v Plominu delili zakrament sv. birme, in ljubeznjivo izpraševali otroke v našem jeziku nauke svete vere; povsod, kodarkoli so bili, so pokazali, da ljubijo materni jezik, in da so ona svitla zvezda, ki ima na novo razsvetljiti vso Njih škofijo s pravimi žarki milosti, pravice in gorečega duha skerbnega dušnega pastirja. — V 28. listu letošnjih „Novic“ na 223. strani dvomi gosp. dopisnik iz Krasa A. U. zastran zavarovavnice poljskih pridelkov pred škodo toče v Terstu, iz Beršeca v 27. listu „Novic“ tega leta priporočane. Za gotovo mu moremo povedati, da v Terstu ni samo le ena takošna asekuracija, ampak da jih je več; govorili smo o tem s samim gospodom, ki ima s tem opraviti, kakor družbenik; čudil se je, da ga za to prašam, kar more biti vsakemu lahko znano, posebno blizo Tersta bivajočemu; tudi „Novice“ same tega leta na 178. strani govoré, da se morejo poljski pridelki pred škodo toče zavarovati v Terstu. — 13. t. m. je bila pri nas šolska preskušnja; dijakov je bilo vseh skupaj 63; 19 v prvem razredu zgornjega oddelka, 44 v prvem razredu dolnjega oddelka; vsi so terdi Jugosloveni razun jednega, ki je Talijan iz Padove, ki se je pak v pol leta dobro naš jezik navadil govoriti, pisati in brati, čeravno nekteri mislijo ali saj terdijo, da Talijanu ne gré v glavo naš mili jezik. Sajovec Jakob.

V Pazinu 25. sept. F. C. — Oznanujem Vam zopet žalostno zgodbo, ki je vstala od tod, da se otroci puščajo brez varha pri ognji. 17. t. m. je vstal zavolj tega v Žejanah strašen ogenj, ki je nagloma pokončal 37 hiš z vsemi pristavami. Ker so bile skoraj vse poslopja leséne in ravno s poljskimi pridelki napolnjene, je imel ogenj obilo hrane; ustaviti se je toliko manj mogel, ker v vasi nimajo sikalnice*), pa tudi vode ne, razun studenca, ki pa je precej daleč od vasi. Politična gosposka Novograška je škodo brez odloga pozvedla, ki znaša čez 25000 for. S pohvalo moramo pristaviti, da si omenjena gosposka po moči prizadeva, pogorelcom, katerim ni ostalo nič, revni njih stan zljajšati. Oklicala je brez odloga bero po bližnjih soseskah, prosila je višje gosposke za pomoč in poskerbela je, da so pogorelce deloma v Žejanah, deloma v Munjah pod streho spravili. — Z letino se pri nas ne moremo hvaliti; ostra zima je škodovala terti, huda suša je zamorila druge pridelke; vina bo sploh manj od lani; terganje se pričinja; krompirju je močno červ nadlegoval, skopan pa rad gnjuje. Sadja, razun češpelj, ni bilo veliko. Bog!

Iz Pole. 4. oktobra o pol dne je zderčala prva cesarska linijna barka „Cesar“ vpriča Njih c. kr. visokosti, nadvojvoda Ferdinanda Maksimiliana in nadvojvodnje Šarlotte srečno in ponosno v morje.

Iz Ljubljane. J. V — c. Marsikdo je že skusil, da ljudém, ki veliko govore in le sebe hvalijo, ni dosti verjeti. Pa skušnja nas tudi uči, da tisti, ki resnico ljubijo in še malokdaj ali pa nikoli niso nalagani bili, radi vse verjamejo, akoravno bi lahko z obema rokama zgrabili, da je laž. To je spet očitno bilo konec unega mesca, ko so starši svoje sinke v šolo pripeljavali; marsikdo je vidil tù in tam, kako čedno oblečeno babico sèm ter tjà hoditi in barati take, ki se ji so zdeli, da še nimajo štanovališča: „Ali že imate kvartir?“ Ako so odgovorili, da ne, se hitro začne prilizovati, ter praša: je li fantič že hodil v šolo? — pripoveduje od slabih stanovališč, se laže, kako dolgo da ima že študente, kako grozno radi so pri nji, da kakor mati za-nje skerbí, in poslednjič, da ji ravno le enega še manjka. Potem jih pelje seboj, jim razkaže gospôsko našopirjeno sobo, visoke, lepo belo pregernjene postelje itd., pripoveduje, kako da je suho, svetlo in vse pripravno, blizo v šolo in več takega. Kakor so se pa za plačilo pogodili, jih skuša kmalo odpraviti, da more iti že družega in tretjega loviti, dokler jih ne nažene vkupaj kakor pastir ovác v hlev. In res se ta soba kmali v hlev premeni: rahle zagrinala čez okna se nakadé od lešerbe, na videz lepe pregrinala na posteljah se skrijejo, zid je moker, tla blatnene; okno vedno zaperto, da ne uide kaj smerdljive toplote iz izbe; jedi so bolj spacane kakor skuhane: tako, da bi bilo boljše tam bivati, kjer imajo teleta v hiši kakor v takem nečednem berlogu. Na kmetih je saj zunej zdrav zrak, in ljudje so večidel zunej; vse drugač je pa pri takih babah. Ona jih le redko iz zatuhle luknje na kako smerdljivo dvoriše spusti; po večirji jih žéne berž spat; namesto molitve in lepega izgleda vidijo le kreg in mnogo neokornosti. — Nektere druge pa, ki so po eni strani bolje (ali se saj bolje mislijo), po drugi so pa še dostikrat slabije, hodijo k učenikom, kvantajo od lepega reda v njih stanovališih in od družih reči, tožijo čez fante, delajo iz pezdirja brune, in oslepé s svojim medenim jezikom tudi kakega učenika, da svetuje ali še celó sili študente v take kvartire. V takih stanovališih se res večidel vsaki večer moli, toda pred in po molitvi, včasih tudi med molitvijo gospodinja namesti da bi k pobožnosti spodbujevala, po pasje zmirlja. Naj bi tedaj starši za stanovališča svojih sinov dobro skerbili, in poiskali takih, ki so v dušno in telesno srečo otrokom. Že se dobí tudi dobrih, pri katerih se za lepo izrejo in zdravje skerbí. Toda takim gospodinjam ni treba študentov po ulicah loviti ali z lažmi k sebi vabiti; oni so sami radi pri njih in grejo le redko kdaj preč; pa take gospodinje si tudi lahko in sploh še pred šolskimi prazniki drugih dobé.

Iz Ljubljane. Ravno zdaj so prišle bukvice „Stari in novi dnarji“ na svitlo, ktere bodo zdaj, ko bomo mogli kmali se z novimi dnarji dobro soznaniti, toliko bolj vsakemu ustregle, ker natanko razkladajo stare dnarje, kateri bodo tudi po vseh Svetih še ostali, kakor tudi nove, kateri bodo une s časom spodrinili. Mnogo viž, kako stare dnarje v nove, in te v une prerajtovati, potem mnogi izgledi za to prerajtovanje, kakor tudi najpotrebneje tabele priporočajo te bukvice vsakemu. Verh tega so jim pridjane še podobne novih denarjev. Dobivajo se pri gosp. Janezu Giontini-tu po 6 kr. starega dnarja.

Iz Ljubljane. God presvitlega našega Cesarja se je obhajal v pondeljek z navadno cerkveno slovesnostjo v stolni cerkvi. — Šole so se včeraj začéle. Sliši se, da zlasti v gimnazij (latinske šole) vré spet veliko mladine. — Iz Benetk smo zvedili, da majorja Dupoisat-a, ki je ondi v obupu, da njegov kamen ni demant, v morje skočil, pa so ga otéli, so po večkratnem zaslišanju spet iz bolnišnice

*) Sikalnica = Feuerspritze, se čuje v loških hribih, morebiti tudi še kje drugod? Je dobra beseda. Pis.

izpustili, kamen pa je še gospóska obderžala. — Na sejmíšu se kažejo spet zveríne, med katerimi so posebnega pomína vredni krokodili, vjeti v reki Misisipi v severni Ameriki. Dva, on in ona, sta velika, trije so manjši, eden pa je še celó mlad. Ta sila požrešna žival, ktera deloma v vodi, deloma pa na suhem žíví, je vredna, da se dobro ogleda, posebno nje žrelo, ki se ločí od drugih v tem, da je jezik na spodnji čeljusti prirašen. Ker se krokodili malokdaj žíví viditi morejo, naj jih nobeden ne zamudí ogledati, ki pride v mesto; kakih 10 dní bojo v Ljubljani.

Novičar iz raznih krajev.

Iz Dunaja. Cesarski ukaz od 10. septembra velí, da ima s 1. dnem novembra štampelj od blaga nehati. Ta cesarski ukaz spolni s tem, da odpravi zastarano napravo, ki ni za nobeno rabo več, želje skorej vseh kupčijskih zbornic, ktere so se že leta in leta za to poganjale. Štampelj od kupčijskega blaga je že star, ker je bilo že leta 1696 usnje najpervo temu štampeljnu podverženo.

— C. kr. ministerstvo za šolstvo je zaukazalo, da se imajo v šolah na deželi upeljati bukvice, ktere je izdalo c. k. založništvo šolskih bukev za vajo v rajtanju z novim dnarjem po 13 kr. starega dnarja.

— Nadavek srebra ali ažio je že skoraj popolnoma nehal. Kurzi vseh obligacij so uni teden nekoliko odjenjali, ker dnarja manjka. To stisko čutijo sploh v južni Nemčii, posebno pa v Frankobrodu.

— Repatica, ktera se vidi vsaki večer svitljeje, bo imela prihodnjo saboto, to je, 9. t. m., dvakrat večjo svitlobo, kakor 27. septembra, in ker se ob enem tako proti soncu postavlja, da bo tední vselej še kake 3 ure za soncom zahajala, jo bo temveč lepo gledati, ker ne bo luna njeni svetlobi na poti. Od srede tega mesca pa zavoljo lune ne bo več tako svitla, ob enem se pa pomika urno proti jugu in kmalo potem bo zginila z našega obnebja. Njeni rep je najmenj 200 milijonov milj dolg.

Iz Českega. Med zajce je prišla na Českem neka kuga, ktera jih je že, posebno starih, mnogo umorila. — „Pražske Noviny“ pripovedujejo, da ima nek šolsk učitelj v Zalesu ameríkansko kumaro, ktera je težka 45 funtov in 13 lotov; v širokosti meri 11, v dolgosti 31 pavcov in mnogo ljudi hodi to orjaško kumaro gledat. Take kumare se večkrat nahajajo in sirove imajo okus kakor domače, pa to prednost imajo pred domačimi, da so tudi kuhane kaj dobre.

Iz Novega Sada. Po razglasu c. k. deželnega poglavarstva je „Serbski Dnev.“ v avstrijskih deželah za 3 mesce prepovedan.

Iz Rusije. 23. septembra kmali popoldne je prišel car Aleksander v Varšavo. Po opravljenih diplomatskih in političnih obredih je obiskal pravoslavno cerkev sv. Trojice in potem uno sv. Janeza. Živo in iskreno veselje je povzdignilo prebivavce imenovanega mesta, ko je tudi v katoliški cerkvi svojo molitev opravil, zlasti pa, ker že od leta 1829 noben car ni v to cerkev stopil. — Zanimivo je tu omeniti, da so imeli namen, o tej priložnosti caru podati prošnjo za olajšanje pomilostenih ali amnestiranih izseljencov, katerih večji del žíví v revšini. Poljaki hočejo s svojimi dnarji si nekak davek naložiti, s katerim bodo izseljencom mogoče storili, se v svojo domovino verniti. O tej priložnosti prosijo cara v poljskem jeziku za svoje rojake, kar jim je z nekim carskim razpisom pripušeno. Pod carom Nikolajem je bilo kaj tacega ostro prepovedano.

Iz Srbije. Vse drugač, kakor je govorila unidan „Allg. Ztg.“ o zadevah serbskih, govorijo drugi časniki in tudi „Triester Ztg.“, je prinesla „od Save“ vse drugačne novice, katerih zapopadek ob kratkem je ta-le: Serbi terjajo

po njih ustavnih pravicah skupšino, ktere pa starešinstvo ni hotlo dovoliti, dokler ni minister Garašanin s še dvema ministroma žugal iz ministerstva, predsednik starešinstva Vučić pa iz starešinstva stopiti. Ko je najterdovratnišim starešinom, ki se menda bojé ostrega pretresa njih večletnega vedenja, knez sam prigovoril, naj dovolijo skupšino, je bilo 15. pr. m. sklenjeno, naj na podlagi nove postave, po kateri se imajo poslanci voliti, bode skupšina (državni zbor). In tako se je pomirila že zlo nepokojna dežela. Kakošna bo volitvina postava, kdaj bo skupšina in kako, še zdaj ni znano. Da bi se pač vse tako poravnalo, kakor terja ustavna pravica serbske knežije!

Iz Italije. Iz Rima 16. sept. Ta teden še ni pretekla dan, da bi ne bili v strahu zavoljo serdnosti med francozkimi in papeževimi vojaki. Začetek so storili francozki vojaki, kteri so v pijanosti papeževoga vojaka v neki kafetarii tako razmesarili, da je nekaj dní potem umerl. Ako gosposka ne bo skerbela za pokoj in red, se nam je kmali kervavih bojov bati, zlasti, ker je tudi ljudstvo od dné do dné bolj zoper tujce razkačeno.

— Iz Napola. — 6. septembra se je imela zarota uneti; pa vlada ji je prišla po naključju na sled. Na bregu so našli truplo utonjenca, in v njegovih obléki več pisem, ktere so vladi dale ključ do zarote v roko. Več ljudi so zaperli.

Iz Nemškega. Iz Berlina. O zdravju kralja se zopet neugodnejše poročila dobivajo — o stanju vladarskih zadev pa še vedno negotove reči berejo. Rešena pa mora ta reč skoro biti in nadjati se je, da jo bodo domá sami rešili, pa ne, da bi jo tako skuhali, kakor jo hočejo nekteri imeti, namreč po volji francozki. Obiskanje princa Napoleona vsaj hočejo časnikarji tudi v to reč vplesti. (?)

Iz Francozkega. Princ Napoleon je šel v Varšavo cara Aleksandra pozdravit, kjer je bil od tega prav prijazno sprejet. Časnikarji marsiktero ugibajo zavoljo tega in naj prava bo, da je francozki cesar po svojem bratrancu povabil cara ruskega v Pariz. V gorenjih višavah ne dvomijo, da bo šel Aleksander Napoleona obiskat. „Le Nord“ piše o tem: To bo francozkega in ruskega vladarja še bolj sprijaznilo, kakor ju je shod v Štuttgartu sprijaznil.

— 22. septembra je na planjavi „Champs Elisées“ imenovani, valaški knez Ghika žalostno poginil. Konji so se mu splašili, mu voz preberrnili in tako hudo se je ranil, ko je iz voza padel, da je čez dve uri umerl. To je Valahom velika žalost, ker je bil knez Ghika eden tistih, kterege bi bili radi na hospodarski stol posadili.

— Na Francozkem žíví mož, kteri je dal nedavno svoje 33. zakonsko dete kerstiti. 50 let je še le star, v drugo oženjen in njegovih 33 otrok je še 20 živih.

Iz Moldove in Valahije. Dogovor zastran dokončane uredbe Moldove in Valahije je podpisan prišel na svetlo in imenovane deželi imate osnovo, kakoršno ima maloktera dežela. Ali in koliko jo bodo znali Rumuni v svoj prid obračati, se bo skorej pokazalo. Samostojni so, kolikor jim je mogoče in na turško cesarstvo jih nič družega več ne veže, kakor 400 milijonov piastrov, katerih bo Valahija poltretji, Moldova pa poldrugi milijon vsako leto Turčiji plačevala. Vse svoje pravice in privilegije bodo uživali svobodno pod krilom evropskih oblastí.

Popravek. V poslednjih „Novicah“ v dopisu iz Ljubljane pri popisu cene poljskih pridelkov namesto „pšenica je zdaj po gold. mernik“ beri: „pšenica je zdaj po 2 gold. mernik.“